

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Θ. 802 Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝ

Δευτέρα

4

Ἰανουαρίου 1932

Ο ΚΑΛΗΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝ)

Είταν τούρκικη ακόμα ἡ Θεσσα-
λία καὶ πρόβραδο τῶν Χριστου-
γέννων.

Ὁ καιρὸς φαίνονταν πολὺ ἀγρι-
ος, καὶ ἂν καὶ δὲν εἶταν παρὰ λίγες
στιγμὲς περασμένες, ποὺ εἶχε βασι-
λέψει ὁ ἥλιος, ὅλη ἡ Θεσσαλία βου-
τιῶνταν στὰ κατάρματα σκοτάδια
τῆς νυχτὸς.

Τὸ χωριό, τ' ὀνομαστότερο χωρι-
ὸ τῆς Καραγκουνιάς, τὸ Μεσδάνι,
φωτοβολοῦσε μέσα στὰ σκοτάδια, ἂ
πο τ' ἀναμμένα τὰ βράδια, ποὺ πῆγαι-
ναν πέρα-δῶθε στὲς αὐλές, καὶ ἀπὸ
τὲς ἀναλαμπές τῆς χριστουγεννιάτι-
κης φωτιᾶς, τοῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὲς
χαλαράδες τῶν παραθυριῶν, καὶ ἀπὸ
τὲς ἀνοιγμένες θύρες, καὶ ἀντιχούσε
ἀπ' ἀκριθ' ἀκριθ' ἀπὸ τοὺς γοεροὺς
γρυλισμοὺς τῶν γουρουνιῶν, ποὺ
σφάζονταν, ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν
σκυλιῶν, ποὺ παραμόνευαν στὲς αὐ-
λόποδες καὶ χυμοῦσαν στοὺς δια-
βάτες, ποὺ πῆγαιναν ἀπὸ ἓνα σπίτι
σ' ἄλλο, καὶ ἀπὸ μιά γαιτοριά σ' ἄλ-
λη, ἀπὸ τὰ μουγκρίσματα τῶν
βωδιῶν, ποὺ πῆγαιναν ἀργο-
πατώντας, ὅσο νὰ βροῦν τὸ
κατοικεῖό τους, ἀπὸ τὰ χλιμιν-
τρίσματα τῶν ἀλόγων, ποὺ περιέ-
ναν τὸ πάχυνμά τους, ἀπὸ τὰ γκα-
ρίσματα τῶν γαϊδουριῶν, καὶ ἀπὸ
τὴν ὀχλοβοή τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἂ
ναθεύονταν μέσα στὸ χωριό, ἐπειδὴ
ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀρκετὰ κούτσουρα
καὶ πῆγαιναν νὰ ζητήσουν ἀπὸ συγ-
γενικό ἢ ἀπὸ φιλικὸ σπίτι, γιὰ νὰ
βαστάξῃ ἡ φωτιά ὡς τὸ πρωτ' καὶ ἔ-
ται νὰ μὴ φιλοχωρήσουν τὰ καταρα-
μένα ἂ καλχαντζάρια μέσα στὴ φα-
μίλια τους, ποὺ ἀναισιβάνουν ἀπὸ
τὰ τριβοῦδα τῆς γῆς· σὸν κόσμο,
τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χρι-
στογεννίων, γιὰ νὰ κάμουν χίλια—
δύο μακά, ἄλλοι πῆγαιναν νὰ βροῦν
παταγμένα παλιοτσάρουχα, γιὰ νὰ
ρίξουν στὴν φωτιά, τὸ μόνον πράγ-
μα, ποὺ ἀποφεύγουν τὰ καταραμέ-
να—αὐτὰ πάλε—τὰ καλχαντζάρια,
γιατὶ φοβοῦνται ἀπὸ τὴν μυρουδιά
τους, ἄλλοι, μὴν ἔχοντας τὸν τρό-
πο νὰ σφάξουν δικὸν τοὺς γουρουνί,
πῆγαιναν νὰ σφάξουν μαζὶ μετ' ἄλ-
λους, ποὺ δὲν εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὸν
τρόπο τους, νὰ σφάξουν μοναχοὶ
τους, γιὰ νὰ με ἀστοῦν τὸ σφαχτὸ
σὲ δύο, ἢ σὲ τριμερίδια καὶ νὰ νιψοῦν
τὰ χεῖρά τους, καὶ τὰ μοῦτρα τους
ἀκόμα καμπόσοι, μετὸ γουρουνήσιο
τὸ, αἷμα τὴν στιγμή, ποὺ βγαίνει ἀ-
πὸ τὴν σφαγή, γιὰ νὰ μὴν σκάσουν ἀ-
πὸ τὸ ξεροβόρει, ἄλλοι νὰ ζητήσουν
κάνένα γελάδι, ἢ κανένα φορτιάρικο,
ποὺ δὲν εἶχε συμμαζεῦτῃ, μετ' ἡν ὦ-
ρα του, στὴν αὐλή του, καὶ ἄλλοι
γι' ἄλλες δουλειὰς καὶ ἀνάγκες....

Αὐτὰ δὲ τὰ κορβεντιάσματα τῶν
σπιτιῶν, οἱ γρυλισμοὶ τῶν γουρου-

νιῶν, ποὺ σφάζονταν, γιὰ νὰ λαμπρὸ-
νοῦν μετ' ὁ αἷμα τους τὴν γιορτὴ τῶν
Χριστογεννίων τὰ γαυγίσματα τῶν
σκυλιῶν ποὺ ἀλυχοῦσαν τοὺς ἀν-
θρώπους, ποὺ πῆγαιναν πέρα—δῶ-
θε, τὰ μουγκρίσματα τῶν βωδιῶν,
ποὺ ζητοῦσαν νὰ βροῦν τὸ κατοικεῖό
τους, τὰ χλιμιντρίσματα τῶν ἀλό-
γων, ποὺ εἶχαν μείνει ἀπάχνιαστα,
τὰ γκαρίσματα τῶν γαϊδουριῶν...
.. ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν μιά μεριά, τὴν
κάτω, καὶ ἡ γιγάντια βουή τοῦ βορ-
ριᾶ, ποὺ ἀνακάττει τὴν βαρυσυννε-
φιά τ' οὐρανοῦ, ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν
ἀπάνω, σπρίγγονταν, γένονταν ἓνα,
καὶ ἔκαναν, μετ' ἡν Πίστιν τοῦ Χρι-
στου, ἓνα εἶδος μουσικῆς, ἓνα εἶ-
δος χριστουγεννιάτικου τραγουδιοῦ,
ποὺ δὲν εἶταν ἄξιον νὰ τὸ συνθέσῃ
κανένας μουσικὸς, οὔτε νὰ τὸ γράψῃ
κανένας ποιητὴς, ἓνα εἶδος μουσι-
κῆς παναρχονίας καὶ τραγουδιοῦ
χαρμόσυνου, ποὺ εἶχαν γιὰ συνθέ-
τη τους καὶ γιὰ ποιητὴ τους τὸς ἀ-
νόμοι πλάσματα καὶ στοιχεῖα καὶ
τὸς ἀνόμοι αἰσθηματὰ, ἀπὸ τοὺς
γρυλισμοὺς τῶν καμήνων τῶν γου-
ρουνιῶν, ποὺ σπαταροῦσαν κἄτω
ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ αἰμόχαρου σφα-
γᾶ, ὡς τὰ χαρπὰ γκαρίσματα τῶν
γαϊδουριῶν.

Στέκοιτο στὸ παραθύρι τοῦ πύρ-
γου, ποὺ κατοικοῦσα, πύργου, ποὺ
εἶχε ἱστορία ἀπὸ τοὺς καιροὺς τῶν
ἀγάδων, τῶν ἐφέντηδων, τῶν μπέη-
δων καὶ τῶν πασιᾶδων, ὅταν οἱ ση-
μερινοὶ ἐπιστάτες τοῦ χωριοῦ λέγον-
ταν σιουμπασιάδες, καὶ ὁ ἀφεντικός
του εἶταν Τοῦρκος, καὶ ἀγνάντευα
τὸ λαμπροσκότεινο θέαμα τοῦ χωρι-
οῦ, ποὺ ὠκυρόφρονονταν στὰ μαύ-
ρα σκοτάδια καὶ σὶα λαμπρὰ φῶτα,
καὶ ἀφηκραζοῦσαν τὴν παραξένην ἐκεῖ-
νι μουσικῇ καὶ τὸ παραξένον ἐκεῖ-
νο τραγούδι, ποὺ μοῦ μεθοῦσαν τὴν
καρδιά, καὶ αἰσθάνομαι ἕναν ὄρη-
νο ἀναγαλλισμό, ὡς μέσα βαθυὰ
στὴν ψυχὴ μου.

Σ' αὐτὸ ἀπάνω ποὺ βρισκόμουν ἂ
νάμωσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ πετοῦ-
σα μετ' ὁ φτερά τῆς φαντασίας ψη-
λὰ σ' ὅλον τὸν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον
χριστιανικὸν κόσμον, δοῦλον καὶ ἐ-
λεύτερον, ποὺ ἐτοιμαζόνταν νὰ γιορ-
τάσῃ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ του,
ἀκούω, μὴ δειλὴ φωνὴ ἀπὸ πίσω
μου:

—Ἀφεντικό! ἀφεντικό!

—Ἐρεψα νὰ ἰδῶ. Εἶταν ὁ Γιάν-
νης ὁ Μπούνης, ὁ πορτογυρὸς μας.

—Τὶ θέλ'ς Γιάννη;

—Τὸν ρώτησα.

—Νὰ μοῦ δώῃς τὴν ἀδεία, νὰ πάω
σπῖτ' πρὶν περᾶς ἡ ὥρα... Ἐξέ-
ς ἀφεντικό, ἀπόψε τὰ καταραμένα τὰ
καλχαντζάρια....

—Καλὸ, καλὸ! (Τοῦ εἶπα). Ἀρ-
ἀποφάμε νὰ φύγ'ς ἀμέσως.

Ἄλλες βραδεῖς ἂ πορτογυρὸς πῆ-
γαίνε στὸ σπίτι του κοντὰ τὰ μεσὰ
νύχτα. Εἶταν παντρεμένος ὁ καημέ-
τος καὶ ἔκανε αὐτὸν τὸν νυχτερινὸ
περίπατο ἀπὸ τὴν μιά τὴν ἄκρη ὡς
τὴν ἄλλη τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ ἡ τάξη ἂ
πατοῦσε νὰ μένῃ τὴν νύχτα στὸν
πύργο, γιὰ κάθε χρεὶα ἀνάγκης.

Ἀπόδειπνα ὁ Γιάννης ὁ Μπού-
νης, ἀφοῦ ἔκαμε ὅλες τὲς δουλειὰς
τοῦ πύργου, καὶ πᾶχνιασε τὰ ζῶα
στὰ κατώγια, βγήκε ἀπὸ τὴν ἐξώθυ-
ρα καὶ ἐράβηξε γιὰ τὸ σπίτι, καὶ ἐγὼ,
μὴνέχοντας δουλειὰ, καὶ ὄντας κουρα-
σμένος ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ εἶχα
κάνει τὴν ἡμέρα μέσα στὰ σπαρτά,
γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσω τὰ νεραγῶγια,
μὴν τυχὸν κιντύνει κανένα χωρά-
φι, ἔβγαλα νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ εἶχα
καὶ δὲν εἶχα κλείσει ἀκόμα τὰ μάτια
μου, ὅταν ἀκούω ἀκράτητα καὶ ἔα
καρδιστικὰ γέλοια τῶν ἀγροφυλά-
κων, ποὺ ἀχολουθοῦσε ὁ πύρ-
γος. Σηκόνονται ἀμέσως θυμωμένοι
καὶ ἀνοίγουν τὴν θύρα ἑτοιμοὶ νὰ πα-
ράσω ἀπὸ γενεὲς δεκατέσσερες τοὺς
ἀγροφυλάκους, ἀλλ' ὥς ἡ παρου-
σία μου, οὔτε τὰ κατηφιμένα μοῦ
τράν του κατέρωσαν νὰ τοὺς κά-
νουν νὰ σπαῶσουν.

—Τί τοῦχε ὦ εἰ;

Φωνάζω ἀγρία καὶ θυμωμένα.

—Χάχα χαχα!

—Ὁ ἕνας

—Χάχα χαχα!

—Ὁ ἄλλος.

—Χάχα χαχα!

—Ὁ τρίτος.

(Ἐπεται συνέχεια καὶ τέλος)

ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΣΤΕΦ. ΠΑΣΧΑΛΗ

Βραδυὰ σκοτεινιασμένη, περασμένα
μεσάνυχτα. Ἦσυχία νεκρικὴ. Φύλ-
λο δὲν κινεῖται κανένα, ψυχὴ δὲν ἂ
ναυαίνει κανένα, λὲς καὶ ὁλόκληρη ἡ πολυ-
θόρυβη πόλη μετεβάλληκε μονομιᾶς σὲ
νεκρόπολιν. Ἡ Φύσις ἡσυχάζει.

Καὶ μόνον γύρω ἀπὸ ἓνα ἡσυχάζει λί-
γες ψυχὲς ἐγερνέων. Στὰ πρᾶσπα των
τὰ χλωμά, ἀπὸ τὴν υπερκόπωση καὶ συνε-
πασμένα ἀπὸ τὸν πόνο εἶναι ζωγραφι-
σμένη ἡ ἀγωνία.

Καὶ τὰ βλέμματά των, θλιβερά, ποὺ
καὶ ποὺ μόνον ἐφροντοῦν πρὸς τὴν νο-
σοκόμα, τὴν γνώστρια αὐτῆς τῆς ἐπιστή-
μης, ἡσυχασμένη, σὴν νὰ ἱστοῦν βοήθειαν,
ἀλλὰ πάλιν ἐναντίον ἡσυχίας ἀπλῆς πρὸς
τὸ κρεββάτι. Ἦσυχία βασιλεύει καὶ ἐκεῖ,
ποὺ τὴν διακόπτει κάπου—κάπου κάποι-
ος βαθὺς στεναγμὸς καὶ τοῦ ὀρθολογιοῦ
οἱ ρυθμοὶ χέπτοι.

Στὸ κρεββάτι κοιτεῖται μὴ νύκτα. Μὴ
νύκτα 17 χρονῶν. Μὴ νύκτα, ποὺ ὡς τὰ
χεῖς, γεμάτη σπρίγος καὶ ζων, κροῖστος
μὲς ἀσπιδόπινθος τὸ κάθε τι. Μὴ νύκτα
μὲ ἀνάστημα μετρίου καὶ ἀμυνοῦ, καὶ σὴν
μα καλοδεμένο. Τὰ μαλλιά της βαδὰ
καστανά, ὡς καὶ τὰ μάτια της, ποὺ τὸ
κύματός της εὐδαίχνη θέληση καὶ ἐμπιστο-
σύνη. Μάλλον μελancholic. Τὸ περσινὸ
μὲ της γρήγορο καὶ ρυθμικὸ, ποὺ ὁ ἔκα-
νε τὴν προσέβει.

Μὲ μέρφωση ἄρτια—εἶχε τελειώσει τὴν
Ἀχιλλοπούλεια Σχολὴν μὴ ἀπ' τῆς μεγα-
λύτης ἑλληνικῆς Σχολῆς τῆς αἰγυπτι-

κῆς Πρωτεύουσας καὶ φοιτοῦσε πλέον
γιὰ εὐρύτερῃ τῆς ἀνάπτυξιν σὲ Ἀνώτερον
Γαλλικὸ Λύκειον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μάλιστα
εἶχε βραβεύσῃ. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐντιμοῦ
ἐπιστοῦ της εἶταν ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις.
Τὸ κάθε τι θὰ πέρανε ἀπὸ τὰ χεῖρά της
γιὰ ναῦρ τὴν θέσιν του. Πρῶτῃ στὰ
γρόμματα, ἀλλὰ καὶ στὸ γοικοκυρεῖο δὲν
εἶχε ἔβγαλε κανένα. Καὶ οἱ γονεῖς της
τὴν καμάροναν καὶ ἐπλεκαν γι' αὐτὴν τὰ
καλύτερα ὄνεια καὶ εἶχαν τὲς καλύτερες
ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον της, ποὺ ἐανοίγον-
ταν ρόδινο μπροστά της.

Οἱ συγγενεῖς της, εἶναι πᾶμπολλοι, γι-
ατὶ ἡ γενεὰ της εἶναι μεγάλη—Πατριὰρ-
χικὴ—χαίρονταν γιὰ τὴν καπέλλα, οἱ χω-
ριανοὶ της τὴν εἶχαν καύχημα καὶ ἡ συμ-
μαθῆτες της, ἄλλες τὴν ζήλευσαν—λίγες
αὐτὲς—γιὰ τὰ χαρίσματά της, καὶ ἄλλες
—ἡ πλειὸ πολλὰς—καταδοκοῦσαν τὴν φι-
λία της, ποδοῦσαν τὴν συντροφίαν της.
γιατὶ δὲ ὅλες εἶναι ἡ καλύτερη.

Τέτοια εἶταν ἡ Πηνελόπη ὡς χεῖς καὶ
σήμερον, ἀπὸ τὴν μιά μερὰ ὡς τὴν ἄλλη,
κοιτεῖται ἀρρωστη βαρὺ, ψυχομαγεία. Ἐ-
πιστήμη μ' ὅλη της τὴν πύδο, ἀδύνα-
ται νὰ τὴν γιαιρέψῃ, νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀ-
πὸ τοῦ Χόρου τοῦ κοφτεροῦ δεσφάνι. Μά-
ταις οἱ παρακλήσεις τῶν γονέων πρὸς
τὸν Ὑψιστόν; Ἐκεῖνος, δοξασμένο ἰδί-
οναί τ' ὄνομα του—τὴν διάλεξε. Μέσα
στὴ τόσα λουλούδια τοῦ λιβαδιοῦ αὐτοῦ,
ποὺ τὸ λέν Παράδεισον, χρειάζεται γιὰ
στόλισμα ἄλλο ἓνα. Χαμένες καὶ τῆς Ἐπι-
στήμης οἱ ἐνέργειες. Ἡ ὥρα παρᾶναι ὁρ-
γὰ—ἀργὰ καὶ ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη.
Καὶ ἡ Εἰμαρμένη, ποὺ εὐδαί πάντα
μπροστά, μὴ λογαριάζοντας γιὰ τίποτε,
χευτώντας κατακέφαλα τὸ κάθε τι, παρα-
σέρνοντας τὰ πάντα σὴν ὁρμὴ της τὴν
σκληρὴν γρομίζοντας, συντρίβοντας, ἀ-
φίνοντας ὀπίσω της ἐρείπια, ἀνάγκη
καὶ τώρα θέλει νὰ γίνῃ τὸ δικό της. Ἡ
ὥρα 4, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἐκαστὸν ὁ
ἀνθρώπος ἐχάραξε καὶ ἡ Πηνελόπη. Τ' ἀ-
στέρια ἀρχίζουν ν' ἀραιόουν στὸ στερέω-
μα, τὸ ἔνα κοντὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐξαφανίζον-
ται, οὐρῶνται, διαγράφονται μὴ φωτει-
νὴ γρομμή. Καὶ οἱ πετεινοὶ πρὸς ὀργὴν
τὸ γλυκοχόραγμα μετ' ὁ συνοχολήματά
τους.

Ἡ ἀρρωστη ἡσυχάζει καὶ ἔα χεῖς κλυ-
τέρευση. Ἀλοῖμονον! Εἶναι ἡ καλύτερη
ση ἐκεῖνη, ποὺ δαίχνη ὁ ἀρρωστος σὲς
τελευταῖες του στιγμὲς, τὴν ὥρα, ποὺ τὸ
ἄντρο χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἔλη. Σὲ λίγο
ἐξαφανίζεται ἡ ἀγωνία. Τὸ σῆθος ἀναίσο
καταβαίνει ἀκατόνιστα. Ἀκολουθοῦν 5-
6 ἀναπνοὲς ἡ μιά μαλακώσις καὶ πλεὺ-
σὸν ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ἔλη καὶ ἡ ἐπέλλα ἐ-
σφῆς, ὅπως σβῆναι τὸ καντήλι, ποὺ τοῦ
σώθηκε τὸν λάδι.

Εἶταν ἡ 11η Δεκεμβρίου 1931.

Καὶ ἀφῆκε πρὸς ἐρημίαν, καταστροφὴ
μεγάλῃ, καὶ ἀνεπαύση.

Γονεῖς ἀπαρηγόρητοι καὶ συγγενεῖς ἐ-
πίσης. Μάγον δ' Ὑψιστος Θεὸς ὡς τοὺς
κατασφῆς, ἀπὸ τὴν αἰὶν ἄλφο βάλαμα
στὴν βαρυσπληγικὴν τὴν κορδίαν.

Κάτορον 22 Δεκεμβρίου 1931

Κ. Βίρδης
Σουκουσελλίτης

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)
2) Εἰς τοὺς ἐρωτησμούς μετὰ οἱ
ὁμοφρονεῖς καὶ ἀξιοματοδοχοὶ τῆς
Μητροπολιτικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἰωαννί-
νων, φέρουν τὸν τίτλον τοῦ «Με-
γίστου» προσαγορευόμενοι μετ' ὁ αἰὶν
«Προτοσύγκαλλος» «Μέγας Ἀρ-
χιμηνδρίτης», «Μέγας Ἐκκλησιασ-

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΔΙΣΒΑΣΜΑΔΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ετησίαν συνδρομή

Εξωτερικού Δρ. 75

Εσωτερικού Δρ. 75

Αμερικῆς Δολ. 3

χης», «Μέγας Αρχιδιάκονος» «Μέγας Ραφρενδάριος», «άρχων Μέγας Οικονόμος», «άρχων Πρωτοψάλτης» κλπ. ως οι Πατριαρχικοί όφφικιάριοι, απαντῶν δέξῃς:

Τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην τιμὴν καὶ εὐνοίαν πρὸς τὴν ἀριωτάτην Μητροπολὶν Ἰωαννίνων ἀπέδειξε ὁ πολὺς συνεισφέρων Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωαννῆς, ὁ δευτέρως, Ἀρχιερατεύσας ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ εἰς ἀναδειχθεὶς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐκτοτε, ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, δυνάμει Πατριαρχικοῦ σιγίλλου, φέρει τὸν τίτλον τοῦ «Υπερετίμου καὶ Ἐξάρχου πάσης Ἡπείρου καὶ Κερκύρας», δεδομένου εἰς τὰ Ἰωάννινα, εἶναι καὶ εἶσαν ἀνέκταθεν δόξα τοῦ Ἡπειρωτικοῦ θέματος, οἱ δὲ «ἄνθρωποι τοῦ» τὸ πρῶτον οὐκ ὀνόμαζαν τὴν Ἰ. Μητροπόλιν, ἀποκαλοῦνται μὲ τὸν τίτλον τοῦ «Μεγάλου». Πρέπει λοιπὸν, ἡ Α. Σεβασμιώτης δ' ἄγιος Ἰωαννῆς, νὰ ἀναφέρει ἐν ἰσχύϊ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην διάκρισιν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν γραμμὴν, ἃν καὶ ἐν μέρει μὲ τὸν διορισμὸν βοηθοῦ Ἐπισκόπου καὶ Πρωτοσυγγέλλου, ἤρχισεν νὰ ἀναφαίνεται ἡ ἀρχαία διάταξις καὶ ἐλπίζομεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου τούτου Πρωτοερχοῦ, ἡ ἀριωτάτη Μητροπολις «πάσης Ἡπείρου», νὰ ὑπερβῇ εἰς δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, πᾶσαν ἂν ἔσται ἐποχὴν.

3) Ἡρωτήθη, ἐὰν ἡ ἐπιχρυσὸς πολυθρόνα ἦεν ἀήμερον εὐρεσθεῖς εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων, ἐκ ἱστορικῆς τιμῆς ἀξίαν. Ἀπαντῶν δὲ τῶν κάτωθι γραμμῶν:

Ἡ ἐν λόγῳ «πολυθρόνα» εὐρίσκειτο μέχρι τοῦ 1926 ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι τῆς «Παναγίας» τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ, καὶ εἶναι κατεσκευασμένη ἐκ καρόνου ἑλίου γλυπτοῦ, ἐπιχρυσού. Μετεφέρθη ἐκεῖθεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ἀνάκτορον ἡ ἐπίφει τοῦ τότε Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Παγκάλου, καὶ παραμένει ἔκτοτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου. Ἐπειὶ τοιοῦτος μεγαλοπρεπὴς καὶ πολυτίμος θῶκος, εὐρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀξιότιμου κ. Β. Περσινέλλα, πρώην δημάρχου, εἰς δὲ ἀνεπαύστο ὁ τότε ἐλθὼν εἰς Ἡπείρον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως Πρίγκιπ Ἀνδρέας.

4) Τὴν γενομένην σελήτην κατὰ τὴν ἐσπεραν τοῦ δοθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Θ. Παγκάλου δειπνῶν, ἐν τῇ γραφικωτάτῃ Ἱερῇ Μονῇ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Νήσου, ἐπὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Ἰωαννίνων Κου Κου Σπυρίδωνος, δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω, ἐκ λεπτότητος μὲν τοῦ θέματος ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀβεβαιοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ πρόσωπα. Ἐκείνο τὸ ὅπ' ἴον ἐρκοῦμαι νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἐρωτώμετό με φίλον εἶναι, ὅτι ὁ ἐκ τῶν παρακαθήμενῶν Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Πάργας Κος Κος Ἀθηναγόρας, ἀπαντῶν εἰς τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Παγκάλου «περὶ Ἱεροῦ καὶ Σωκράτους» ἔδωκε καταληλυστάτην ἀπάντησιν παρέχων δειγματὰ ἀφρόστον φιλοσοφικῆς καὶ θεολογικῆς βαθύτητος.

5) Περὶ τῶν ἀνταλλαγιστῶν ἐπιστολῶν μεταξὺ τοῦ ἀντοκράτορος Γουλιανου τοῦ Παραβίου καὶ Μεγάλου Βασιλείου, κακῶς ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα παρὰ πολλοῖς, διὰ αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν συντομώτατοι καὶ περιεῖχον μόνον τὰς φράσεις «ἀνέγνω», «ἔγνω», καὶ κατέγγων». Καὶ «εἰ γὰρ ἔγνω», οὐκ ἂν κατέγγων.

Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ εἰσὶν μακρὰ καὶ εἰς ὅρος μεγαλοπρεπὲς καὶ φιλοστοργικῆς. Ὁ Γουλιανὸς ἀπειλεῖ τὸν Μέγαν Βασιλεῖον, ὅτι, τὸ μόνον θὰ φανῇ ἐπιεικὴς, εἰαν ὁ Μέγας Βασιλεὺς καταβάλῃ εἰς αὐτὸν ὡς πρόστιμον, χιλίας λίτρας χρυσίου!!!

Ἀλλὰ ἡ ἀληθὴς φρονήματι θεοπλῶς δέκα ἑκατομμύρια χρυσίου λίτρων ἐξαποσταλῆναι μοι παρὰ σοῦ», κλπ. καὶ κατωτέρω: «Τὸ ὅν ἐξονομοσθὲν χρυσίου, ἐξαριθμοῦντο καὶ ἀπομετρησάσασθαι, ἐξαποσταλῶν μοι δι' οἰκίαν πιστοῦ σοι δούτου». Καὶ ἡ ἐπιστολὴ κλείει ὡς, ἔξῃς. «Ἦνα γαλήνην σοι γενέσθαι περὶ τὰ ἐπιτασσόμενα, ἃ γὰρ ἀνέγνω, ἔγνω, καὶ κατέγγων».

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολὴν ἀπαντᾷ ὁ Μέγας Βασιλεὺς διὰ λόγων καυστικωτάτων. Οὐδέποτε ἐγράφη παρὰ χειρὸς ἀνθρώπου, ὡραιότερα, φιλολογικωτέρα, καὶ φιλοσοφικωτέρα ἐπιστολή. Ἐν καὶ τῇ θὰ δηλοποιήσωμεν ἀμφοτέρους ἐν μεταφράσει πρὸς τὴν ἰσχυρίαν.

Ἦδη ἐγράψαμεν εἰς φίλον μας ἐν Ἀρχῇ Ὅρει τοῦ Ἀθῶ, νὰ τὰς ἀντιγράψῃ καὶ ἀποστείλῃ ταύτας. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐνθυμούμεθα τὰ κάτωθι. «οὐδεὶς μερίτης Θεοῦ, καὶ ἂν θρώπων φανήσεται ἂ μὲν τοὶ ἀνέγνω οὐκ ἔγνω, εἰ γὰρ ἔγνω, οὐκ ἂν κατέγγων».

Ἀνθούσα, 18 Δεκεμβρίου 1931
Σ. Ζουμπός

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

(ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΣ)

Ἀθῆναι 1η Ἰανουαρίου 1932

Κεν Χρηστεβασιλιν

Ἰωάννινα

Παρακαλῶ θερμῶς διερωτησάσασθαι, διὰ τῆς ἐκκρίσεως ὁμῶν ἐφημερίδος πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συμπατριώτας μας τὰς θερμότερας μου εὐχάς, ἐπὶ τῇ νέῃ βίῃ, εὐχομένου ὁλοψύχως ὡς τὸ 1932 ἀποβῇ πραγματικῶς εὐτυχὲς. Ἰδίως δὲ διὰ τῆς πολιτικῆς νὰ χαράξῃ ἡμέρας καλὰς

ἡ ἀνταξίας τοῦ μεγαλείου τῶν Ἡπειρωτικῶν μας παραδόσεων.

Ἀλέξανδρος Μελᾶς

*

(ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΣ)

Ἀθῆναι 1η Ἰανουαρίου 1932

«Ελευθερίαν»

Ἰωάννινα

Ἡ πανηπειρωτικὴ ἑνωσις Ἐφεδρῶν εὐχεται ὡς πρὸς τὸ 1932, σημαντὴν εὐτυχίαν, εὐκαρίαν ἐν Ἡπείρῳ, ἀποβῇ συντελεστής τῆς ἀποπερατώσεως τῶν συγκοινωνιᾶν ἀκτῶν Ἡπείρου, καὶ γενικῆς προόδου ἰδιαιτέρως μας Πατρίδος.

Ὁ Πρόεδρος

Γεώργ. Βαβαρίτος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἰ. Δ. Κουνδουρός

⊙

ΔΙΕΤΕΘΗΣΑΝ ὑπὲρ τῆς: Ὁδοποιΐας Ἡπείρου 150 ἑκατομμύρια δραχμῶν. ἔξω 1) 2 ἑκατομμύριον ὑπὲρ τῆς οδοῦ Σαγάδος—Φιλιατῶν.

ΑΠΕΦΑΣΙΣΘΗΝ ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἡ φορολογία τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ἀπὸ 25 δραχμῶν μέχρι χιλίων ἐπὶ τρεῖς μῆνας πρὸς ἑξαπλάσιον τῶν συστατικῶν ὑπὲρ τῶν ἀτόρων καὶ ἀνέγγων τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ἀνερχομένων εἰς 2 χιλιάδας. Τὰ ἐν λόγῳ συστατικά ἄρχισαν περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ τρέχοντος μηνός, περιθαψίμωι δὲ θὰ θεωρηθοῦν οἱ πρὸ ἐξὸς τεύχελας ἔτους ἐγκατασταθέντες ἐν τῇ πόλει μας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ»

Μᾶς γράφουν ἐκ Μεσοβουνίου, ὅτι τὴν 2 Δεκεμβρίου δύο λόγιοι, ὑπερ τοῦ Σχολείου τοῦ χωρίου τῶν τούτων ἐ διαφερόμενοι, παραληφθέντες ὑπὸ τῶν γονέων μετεβήσαν τῇ συνοδείᾳ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κοιτύτης εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ ἐξήτησαν νὰ ἐγγραφοῦν ὡς κηδεμόνες τῶν τέκνων τῶν αὐτῶν παρὰ τὴν ἐνδὴν τοιοῦτον καὶ ἀπελθόντων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἀλλ' ὁ δάσκαλος τοῦ χωρίου Μιχαὴλ Πέτσας παραβίων τὸν νόμον 5019 τὸν ἀποκροῦντα αὐτοὺς νὰ ἐπιφέρῃ ἀμείλιχον εἰς τὸ βιβλίον γονέων καὶ κηδεμόνων πᾶσαν ἐπερχομένην μεταβολὴν δὲν ὑπόδικτος νὰ ἐγγράψῃ αὐτοὺς, διότι οἱ ἐλλογήμενοι οὐδεὶς ἔχον διαφορά εἰς τὸ λάθος νὰ καταγγείλουν πρὸ τῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀρμοδίους ὡς ἀνταρκτικὴ καὶ φυγόπονον καὶ διοτὶ τὴν 2ην Δεκεμβρίου θὰ ἐξελέγοντο σχολικοὶ Ἐφοροί. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τούτων ἐκ τῆς Σχολῆς ὁ δάσκαλος ἐκτύπησεν ὡς παταγωδῶς σὺν τραπεζίᾳ καὶ διήγγειλεν ἐφ' ὅσον Ταμπακόπουλος εἶναι ἐκτετακτὴ τῆς σὺν Ζηγὸς, ὁ Μιχαὴλ Πέτσας δὲν φέυγει ἀπὸ τὸ Μεσοβούνιον.

Πῶς ἡτοιμασθὲν σύμβουλις; Καὶ διατὶ, καὶ Ταμπακόπουλος, τὴν 20 Ὁββρίου δὲν ἔλαβε ἀναρίστας διατάξεις τοῦ δασκάλου καὶ γὰρ τὰς ἐξέτασε εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ. Ἀπερὶ, Μιχαὴλ δασκάλος ἐφ' ὅσον. Ἀφ' ὅσον δὲ τὴν παράβασιν τοῦ Νόμου 5019 καὶ διὰ τὴν νεώστεν γαυροματικὴν γαυροποιίαν τοῦ δασμοῦ τῆς ἐκπορῆς σχολικῆς Ἐφορᾶς.

Γιασθῇ, Ταμπακόπουλος, γιασθῇ, καὶ διὰ τὸ διάγγελμα τοῦ ἐνομένου δασκάλου σου καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀνακρίσεων.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀφ' ὅσον ἐπ' ἀδελφῶν Μάρκας δ. κ. Πέτρος-Παῦλος Ἰωαννίδης, Ἰατρός, τῆς ἐπαρχίας, δὲν μετὰ χρόνος εἶδαν οἱ πολλοὶ κληθεῖς ἐνταῦθα φίλοι καὶ συναδελφοὶ τοῦ.

Βράδευτες

—Ἐβραβεύθη πέντε εἰς αὐτὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ὁ Διευθυντὴς Τυροομιτῆς Σχολῆς, Ἰωαννῆς Ζυγούρης, ὡς δόξα μὲν ὁ χυδαῖος ἐπὶ τῇ ἐν Ἡπείρῳ τυροομῆτις προσπάθειά του.

*

Θάνατοι

† Κων. Κόνιγγροπουλος

—Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις πῆν μερῶν ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος Κωνσταντῆς Κόνιγγρος, πατὴρ, πάππος καὶ πρῶτος, πολλῶν ἀπογόνων.

† Πηνελόπη Στεφ. Παροῦ

—Μετὰ μεγάλης λύπης διότι καὶ Κατ' ἴρου τὴν θλιβεράν εἰδησιν τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς τοῦ συμπαθοῦς συμπατριώτου μας κ. Στεφ. Παροῦ Πηνελόπης, ἐκ Στυπαιουκάλλου τοῦ γορτίου Πηνελόπης ἐπισυνέβησαν τῇ φθίνοντις μηνός, δεκαεπὶ Μαΐου, ῥιθμοῦσης.

Τὴν κηδείαν τῆς, τελεσθεῖσαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, παρηκολούθησαν ὁ κατὰ λεκτοῦ Κοινωνία τῆς ἐν Κατ' ἴρου, καὶ ἡ ποροικίας, ὡς καὶ πλείονες γνηστοὶ ὁμογενεῖς, ἀκόμη καὶ ἱεροὶ ἐκδηλώσαντες τοιοῦτοτρόπως τὴν στήν συμπάθειάν των πρὸς τὸν πῆν τοῦ σκληρῶς δοκιμασθέντος πατρὸς διοκλήρου τῆς Οἰκονομίας του, καὶ ἡ εἰς ἐπικαλούμεθα τὴν ἐκδηλοῦσαν.

Ἀρχαιρεῖται τῆς Ἀδελφότητος Κουτσιώτων ὁ «Ἅγιος Νικόλαος»

Ἰανομένων τῶν ἀρχαιρεῖται ἐν Πειραιεὶ ἐδρευσθῆς Ἀδελφότητος Κουτσιώτων, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἔσαν οἱ κάτωθι:

- 1) Πρόεδρος ὁ Μιχαὴλ Δόλις
 - 2) Ἀντιπρόεδρος ὁ Νικ. Οἰκ.
 - 3) Γενικός Γραμματεὺς ὁ Νικ. Ἀναγνωστόπουλος
 - 4) Ταυτὰς ὁ Σταύρος Τσαρλῆς
- Σύμβουλοι δὲ οἱ ἔξῃς:
- 1) Ἀναστ. Ἀναγνωστόπουλος
 - 2) Κων. Ἀρβανίτης, 3) Στ. Ζάκας
- Ἐν Πειραιεὶ τῇ 27—12—31

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

ΥΠΗ ΜΕΡΑΡΧΙΑ

Διεύθυνσις Ἐπιμελητῆρος

Ἀριθ. 22949

Ἡ ΥΠΗ ΜΕΡΑΡΧΙΑ προκηρύσσει δημοσίον μισοδοτικὸν διαγωνισμὸν ἐνεργηθῆσομενον τὴν 31ην Ἰανουαρίου καὶ ὥρον 10—12 εἰς τὴν αὐτὴν τόπον τῶν δημοπρασιῶν καὶ κατασκευῆν ἰμειοθητῶν πρὸς γροθιστὴν ἀξίας 42000 Δραχμῶν.

Οἱ δοιοὶ συμφωνίαν εἰσπράττοντες τὸ Γραφεῖον Ἐπιμελητῆρος τῆς τῆς διόψεως τῶν ἀνδιαφερόμενων Ἰωαννῶν τῇ 29 Δεκεμβρίου 1931. Κ. Βλάχος Ὑποστράγγιος

Ἐπὶ τῆς ἐδοῦ Ἀντιπροσώπου, παραπλεύρως τοῦ φανατοφειοῦ Γεωργ. Σκουρῆ, ἦν οἱ ἀποθήκη καὶ ὡν, Ζίττας ὡς καὶ πρὸς τοῦ. Τὴν ἀναγνώσιν Κρατὶς ἐπιτροπὴς ἐν νικῶς 10 δραχ. Στ. Ζάκας 9 δραχμῶν. Γαβριὴλ 38.

Ἀδελφοὶ Πρόσοι

Ἀηλοποιήστε

Τὸ Γραφεῖον Διοικητικῶν ὁρίσας τοῦ Χιγαλάμους μετεφέρθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς τὸς τῆς Στῶς Ἀλίας καὶ